

MARIJIN LIST

BREZMADEŽNA

Cena številki 1 Din.

Poštnina plačana v gotovini

E. BALKÁNYI D. LENDAVA

Nevtepeno Poprijeta Devica Marija.

Pobožen mesečen list.

Vrejūje ga z dovoljenjom cerkvene oblasti: **Klek! Jožef, vp. pleb. v Črensovcih, Prekmurje.** Izhaja vsaki mesec 8. na spomin petdeset letnice razglašenja verske istine od Marijinoga nevtepenoga poprijetja l. 1904. dec. 8., gda je te list, kak prvi slovenski list Slovencom Slovenske Krajine do rok dani.

Cena na leto: doma na skūpni naslov 10 Din., na posameznoga 15 Din., v Austrijo i na Vogrsko 25 Din., v Ameriko z Novinami i kalendarom „Srca Jezušovoga“ vred štiri dolare. Naročniki so deležni sada več jezerih sv. meš i dobijo k listi vsi brezplačno kalendar Srca Jezušovoga.

➡ **Kalendarje Srca Jezušovoga** ➡

za l. 1926.

se dobijo v uredništvu M. Lista v Črensovcih. Naročniki M. Lista je dobijo brezplačno, naročniki Novin za 4 Din. drugi pa za 8 Din. Kalendarje majo prek sto strani i nosijo najbogatejšo vsebino. Segajte po njih, ar jih že nega dosta.

Prikazen Marije Brezmadežne.

Dne 11. toga meseca obslužavle sveta Cerkev spomin na čudežno prikazen v Lurdi. Bilo je 11. febr. leta 1858. Deklica Bernardka Soubirons (izg. Subiro), je šla z dvema pajdašicama drva nabirat. Prišla je do potoka Gave blūzi Lurda. Rada bi šla prek, pa je ināči ne mogla kak po vodi. Kak se zūvle, začūje okoli sebe velki šūm, kak da bi stajao močen veter. Radovedna na to, zdigne glavo i gleda. Vidi, ka je drevje i grmovje okoli popolnoma merno.

Deklica se začne naprej zūvati. Ednok samo pa začūje šūmenje, ešče močnejše kak prle. Zdigne oči i vsa preplašena šče kričati. Vse zaman, nemre.

V tom hipi pa vidi v votlini maloga bregeca nepopislivo lepo gospo. Krasna svetloba, lepša od jūtranje zarje, je obdajala gospo. Deteča odkritosrčnost, deviška čistost i najvekša modrost so sijale od obraza lepe device. Njeno okroglasto obličje je bilo čudovito, njene oči pune lūbeznivosti, vūstnice sama dobrota. Čisto kak sneg je bilo njeno oblačilo. Od lepe, duge obleke, ki je segala skoro do tal, sta se vidili oglavi bosih nog, na šterih je bila lepa, zlate farbe razcvetena roža. Okoli pojasa je mela plavi pantlik, šteri je na ednoj strani segao skoro do tal.

Roke je pred prsami lepo vkūp držala i mela čislo, štero je počasi obračala, kak človek, ki moli. To je znamenje, kak Marija rada ma, či molimo sveto čislo.

Deklica, videč gospo, se je štela prekrižati, liki ne je mogla zdignoti roke, tak je trepetala. V tom časi se pa Devica sama lepo prekriži. Deklica začne glasno moliti. Gda je zmolila čislo, je gospa preminola.

Sledkar se njoj je ešče večkrat prikazala. Ednok odkrito povedala što je rekoč: „*faz sam brez zamazka poprijeta*“. Potem pa pravi: „*Na tom prostori želem biti češčena i s te višine bom rosila svoje milosti.*“

Brešček, v šterom je bila ta votlina se zove Massabielle. Na tom stojijo dnes tri velke cerkvi. Iz breščeka teče čudežna voda, v šteroj ozdravljajo betežniki i spevlejo hvalo Brezmadežnoj.

MARIJA v LURDI.

Čude, štere se godijo v Lurdi na priprošnje Marije Device, nam kažejo, kak dopadljivo je Bogi to, či častimo svojo nebesko Mater. Ostanimo vsigdar verna Marijina deca i ona de naša mati v življenji i v smrtnoj vöri.

Ogrizavalka.

Eden dūhovnik z Nemškoga pripovedavle sledečo zgodbo. Šo sam obiskat svojega prijatela. Dugo sva se že ne vidila, zato sva si mela dosta kaj povedati. Popodne ideva vō na šeto. Med potjov prijatel samo henja, mi kaže s prstom v dolino proti križi, pod šterim je klečala edna starka z razmršenimi vlasmi i je molila. Potem pa mi napol glasno pravi: „Vidiš tisto žensko tam pri križi?“

„Vidim ja, pa je to kaj novoga?“

„Doma ti vse povem. Zdaj me ne spitavli, ka stara ma zaveča vūha.“

Obrnola sva se proti domi. Radoveden sam bio, što je tista starka i zakaj se je prijatelov obraz tak spremeno na blede, gda jo je zagledao.

Doma mi je resan vse povedao rekoč: Gdašte vidim tisto žensko, me vse nekaj stepe od groze. Z dobre hiže je, dobro je bila zgojena i mela večkrat priliko se oženiti. Nego nieden voglednik njoj je ne bio po voli i tak je ostala sama. Staromi plivanoši, ki so bili tū pred menov, je mrla sestra, štera je bila pr njih za vertinjo. Mogli so si iskati drūgo. V tom pride na faro Ana B., tak je bilo staroj ime.

„Čūla sam praviti, ka vam trbe kūharico,“ začne Ana.

„Trbelo bi nam, trbelo,“ odgovorijo plivanoš.

„Poznam edno, ki de dobra!“

„Tak? Povejte njoj naj se zgłosi.“

„Gospod plivanoš, eli bi bili z menov zadovolni? Doma me ne trbe, ženiti se neščem, zato sam si pa mislila, ka se vam ponūdim v službo.“

Stari gospod so bili v zadregi i ne so znali, ka bi odgovorili. Poznali so Ano i njeno življenje se jim je ne vidilo. Po kratkom premisleki pravijo: „Pa ste pomislili, ka je služba na farofi težka? Dozdaj ste bili v domačoj hiži, živeli v prostosti, pri nas bi pa mogli dosta delati i malo bi hodili med svet.“

Nikelko razburkana Ana segne vmes: „Gospod plivanoš, ka pa vi mislite od mene? Či me neščete, povejte mi v obraz. Gvišno so vam bodikaj lūdje kaj gučali od mene.“

„Ne, Ana, ne,“ odgovorijo plivanoš, „ti si me naopak razmila. Li pa raj vidim, ka si ne pri nas v službi. Mislim, ka nebi bila zadovolna. Moja plača je mala. Kakša priprosta oseba bo bole za moje gospodarstvo. Hvala ti za ponūdbu, liki jaz te nemrem sprejeti.“

Ana je grozno čemerna odišla. Dozdaj se je delala ponizno, zdaj je pa pokazala vso svojo nadutost. Nikak je ne mogla odpustiti g. plivanoši. Navajena je bila, ka se je vse godilo po njeni želi. Zdaj ednok pa ne. Grizlo i peklo jo je kak ešče nikdar. Da bi si malo srce olajšala, je šla v mesto k prijateljici. Hitro se je zvedilo, ka je tam klepetala. Bodikaj jeziki so si začnoli pogovarjati grde reči od staroga g. plivanoša. Oni so naskori znali, odked so prišli takši guči. Iz mesta so njim prihajala tudi lažniva pisma brezi podpisov. Par dni sledkar so že židovske novine pisale kak so li grdo mogle od duhovnikov, baratov i nūn. G. plivanoš so zavolo toga bili kak najbožnejši človek na sveti. Brezverni lūdje so si zmišlaval i vse peklenske hūdobi je proti njim. Po sili so jih šteli pregnati iz toga kraja.

Ogrizavanje je rodilo svoj sad. Farniki so se razcepili. Edni so bili za plivanoša, drugi proti njim. Svaji je ne bilo konca i kraja. Največ so pa trpeli nedužni g. plivanoš. Štirinajset dni potom so jih nesli na cintor. Malo prle kak so mrli so djali okoli stoječim: „Jaz sam nedužen. Vse, ka od mene božnoga gučijo, je zmišlena laž. To pa je napravila bodikaj ženska, štera se je štela nad menov mašččivati. Naj njoj odpusti Bog, kak njoj odpūščam jaz i vsem tistim, ki so me razžalili.“

G. ešpereš, ki so pokapali pokojnoga plivanoša, so držali strašen govor pred odprtim grobom, rekoč: „Jaj ogrizavalcom i lažnikom! Naj sprejme Bog brezmadežno življenje nedužnoga moža, kakti dar za to, ka da tem grešnikom milost spreobrnjenja. Dajte nazaj čast pokojnomi gospodi, šteroga je pokopalo ogrizavanje! Amen!“

Po tom govori je tam pri ploti nekaj zajokao. Lūdje so se obrnoli i vidili tam — Ano B. Ne njoj je dalo mera. Neopažena je prišla na cintor i se postavila pri meji, da bi čūla, ka do g. ešpereš pravili. „Jaj ogrizavalcom!“ to je šlo njoj. Groza jo je obišla, — zmešalo se njoj je v glavi. Kak nora je bežala prek po njivaj v log. Odpelali so jo v norišnico. Za par mesecov se je malo pomirila i zato so jo pūstili domo. Moli rada liki v cerkev nikdar ne ide. Či vidi duhovnika, beži pred njim. Ljūdje pravijo, ka jo pokojni plivanoš hodijo strašit. Či je istina, ne vem. Istina pa je, ka ne guči z niednim duhovnikom. Stara je zdaj 65 let.

Meč svete Družine.

Jezuš, Marija i Jožef pa meč. Kak pride to vküp? Na svečnico je bilo, štirideset dni po Jezušovom rojstvu. Ar je mati najbogatejšega Boga bila največša sirota, je svojega sina po Mojzešovej postavi ne mogla za dragi, veliki dar odküpiti. Odkúpila ga je od cerkvene službe za dva golobeka. I gda ga je odkúpila za dva golobeka, je gučao sv. Duh Bog, ki se je v podobi goloba prikazao nad Jezušom. Pa ka je gučao? Žalostne reči. Od Jezusa je pravo, ka bo znamenje, šteromi de se protigučalo. Materi božoj pa, ka njeno srce meč predobne. Gda mati dete v cerkev nese, da bi tam blagoslov dobila na nje, na sebe, na celo famijilo, dobi meč. I tak bridkoga, tak ostroga, da njoj bo dušo prehodo, srce prebodno. To dete ne bo na veselje materi i hraniteli, namestniki očé. Ne. To dete bo povzročilo obema žalost, britkost. Drūgo dete raste i ž njim raste veselje starišov, se razvija njihova podpora na stare dni. Ne tak pri tom deteti. To kem bole je raslo, tem bole je žalostilo svoje stariše. Pa bilo kaj krivo? Ne, večna svetost je bilo. A vzelo je naše grehe na sebe i za te je vsikdar več trpelo. Z njim sta trpela tūdi D. Marija i sv. Jožef. Trpelo je onò, ar je lūbilo i trpela sta njeva, ka sta lūbila. Meč je svedočanstvo te lūbezni. Ki nema meča, nema trpljenja, težav, vojske, nevole i te ne prenaša mirao za Boga, nema lūbezni do njega. I tem vekšo ma tisti, kem bole vdano trpi za njega. Meč svete Družine je meč ljūbezni do Boga i bližnjega. Gda te meč gledamo, svojega obimnimo.

Zakaj ne bi bio tūdi ti misijonar?

— Tak, te si se pa li odločo iti v misijone? pita prijateo mladoga misijonara.

— Odločo sam se ja; odidem na Kitajsko.

— Preveč deleč je!

— V nebesa je ešče dele i jaz zato idem na Kitajsko, ka te ležej pridem v nebesa.

— Dobro, dobro, liki znaš pazi. Tam te bodo preganjali, mogeo boš dosta trpeti!

— Ja, tūdi to je način, s šterim de se mi vravnala pot i lejšalo potūvanje.

— Znabiti ka te ešče vmorijo.

— Naj bo tak prle pridem v pristanišče, zakaj se bojite misijonov? Zakaj ne bi bio tūdi ti misijonar? Premisli malo . . .

(Iz „Gospa Sinjska“)

Odgovori na pitanja.

Pitanje: Na senji ali v trgovini si kúpujem čislo. Trгоvec mi pravi, ka je čislo že blagoslovljeno. Smem njemi vervati?

Odgovor: Ne. Níeden trгоvec nesmi dati blagosloviti prle kak je odao. Či je pa dao blagosloviti, se odpústki zgúbijo. To vala túdi za križece, svetinjice (cecva) i za drúgo.

Pitanje: Najšeo sam čislo. Je smem núcati? Ka pa či je ne bilo nigdar blagoslovljeno ali je pa blagoslov zgúbilo i tak nemam odpústkov?

Odgovor: Či je čislo najdemo je daj po dúhovniki blagosloviti.

Pitanje: Gда pa te čislo zgubi blagoslovljenje?

Odgovor: Či je zgúbilo dosta zrníc (jagod) ali či je vekši tao, več kak polovica jagod novih kcoj djanih, se more znova blagosloviti.

Pitanje: Sosida mi pravi, ka je kameno čislo ne dobro. ka praj nema odpústkov. Je istina?

Odgovor: Vsakše čislo je dobro samo glažoveno ne, posebno či je notri votlo. To pa zato, ar se takše hitro zdrobi. Najbolše je leseno.

Pitanje: Edni dajo čisla večkrat blagoslavlati. Je to potrebno i ma kakši hasek?

Odgovor: Potrebno je nikak ne več kak ednok. Zvün če pri prvom blagoslavlanji ne dobilo vseh odpústkov.

Pitanje: Mam čislo šteroga jagode so napelane na žnjorico. Je dobro?

Odgovor: Dobro je, či je samo celo, ar so odpúski ne na žnjorici ali na droti nego na jagodaj.

Uršolinska bratovščina.

Dosta bratovščin je med nami, malošto pa pozna uršolinsko bratovščino ali bratovščino sv. Uršole. Ime je od sv. Uršole. Neje ona ustanovila to bratovščino, nego je kesnej nastala, kak túdi drúge bratovščine. Gда so pa nastale? Nastale so v tistom

časi, gda se je med verniki širila kriva luteranska vera. Duhovniki so ne mogli vsešerom biti na straži pred širiteli krive vere, zato so se pa verniki sami vkup dogučali i duhovnikom pomagali. Najprle so skrbno pazili, ka je v njuvo hižo ne prišeo luteranski navuk, potem pa so tudi druge opominjali, je včili i vtrjevali v katoličanskoj veri, štera je edina prava i od štere je Martin Luter odstopo.

Tak je uršolinska bratovščina neizmerno dosta dobroga včinila za sveto katoličansko mater Cerkev. Zato so njoj, kak tudi drugim, bili podeljeni velki odpustki. Po edenajset kotrig se zdrži v eden — venec — tej venci pa se zdržijo v bratovščino. Vsakši venec ma ednoga voditela ali voditelico. Vsaka kotriga more zmoliti na den eden „Oča naš“. Či edna kotriga merje, more priti včasi druga v venec. Vsi venci pa morejo biti vpisani pri gg. kapucinaj v Celji.

Dobro bi bilo, ka bi se ta bratovščina razširila ali konči naj bi se poživila tam gde je. Njeno delo za krščansko življenje je krvavo potrebno. Kelko ludi žive v nevednosti naše sv. vere, kelko se jih pogubi ravno za toga volo. Bratovščina bi te ludi včila, z jakostnim življenjom dobro peldo davala, med njimi razširjala dobre knige, posebno Marijin List. Tudi bi obiskavala betežnike, tolažila tiste, ki majo kakše druge nevole. Duhovnikov je malo pa majo preveč vsefele dela, zato vsigdar nemrejo či ravno bi radi, iti po hižaj. Družbenik hitro zvedi ka se kaj okoli njega godi i samo znati more pa dosta dobroga dosegne med znanci.

Raj naj merje . . .

Ednok je prišla k don Boski baronica D. L. i ga je prosila naj blagoslovi njene štiri sine. Don Bosko je z veseljom spuno njeno želo.

Baronica je znala, ka je don Bosko svetí duhovnik i ka zna povedati tudi to, ka drugim zakrivle prihodnost. Zato njemi je pravila: „Don Bosko, povejte mi, ka bo z mojih sinov?“ Don Bosko se nasmeje, pogleda dečkece in pravi: „Te bo slavni general; s toga napravimo velkoga politika; naš Henrik bo slaven doktor . . .“ Baronica vesela i zadovolna nad svojimi sini, se obrne proti njim i pravi: „O, moji sinovje, neste sami v našoj družini, šteri te meli tak velko čast!“ Štrti deček, od šteroga je don Bosko ešče nikaj ne pravo, je stao pred njim. Don Bosko njemi je djao roko na glavo i ga z veseljom gledao.

„Ka de pa s toga?“ pita baronica.

„Gospa, nevem či te zadovolni, či vam povem ka de s toga.“

„Povejte samo, ka mislite“ pravi baronica.

„Dobro, s toga napravimo dobroga duhovnika.“ — Gda je baronica to čula, je skočila k sini, ga obinola, stisnola k sebi, kak da bi ga štela rešiti kakše nesreče i je kriknila: Moj sin duhovnik? Raj mo prosila Boga, ka njemi vzeme življenje kak pa ka bi si zbrao te stan.“

Don Boski, šteri je jako spoštūvao duhovski stan, so se zamerile te reči i je šteo oditi.

„Zakaj ščete iti vō?“ njemi je pravila gospa, štera je ne znala ka bi napravila.

„Jez neščem meti“ pravi don Bosko „nikaj več s peršonov, štera tak malo spoštūje stan, ki je najlepši i največ vreden med vsemi stani na zemli; gvūšen sam ka Bog poslūne vaše reči, štere ste ravno zdaj povedali.“

Baronica je probala prositi don Boska za odpūščenje, nego on šteri je dobro znao ka se zgodi z dečkecom, se je ne šteo več pogučavati z gospov. Na drūgi den je gospa znova prišla i prosila don Boska, naj njoj nikaj ne zameri. Pravila je, ka bi privolila v to, ka Bog šče, čiravno bi družina dosta zgūbila s tem či bi sin postano duhovnik.

(Dale)

Glasi iz doma i sveta.

Pravo spoznanje. Nedavno je ruski (pravoslavni) duhovnik Morozow stopo v našo katoličansko Matercerkev. Svojim negdašnjim vernikom je poslal pismo, v šterom pravi, ka je zato stopo v to Cerkev, ar njemi dušnavest pravi, ka je prava Kristušova Cerkev tista, štero vodijo nasledniki sv. Petra. „Gde je Peter, tam je prava Cerkev.“ Što je odzvilna te, je na krivoj poti. — Dosta se piše pa govori od ednoga drugoga ruskoga duhovnika po imeni Ivana Koronin, tam deleč pri Siberiji. Star je že 73 leta. Tūdi te je prestopo v našo sv. Matercerkev. Zdaj pa dela za to, ka bi tūdi druge za sebov potegno. Molimo za zdūženje vseh razkolnikov s kat. Cerkvov.

Iz zakona v kloster. Pred 140 leti je brezverski casar Jožef II. dao vse klostre zapreti ali je v koj drugo spremeniti. Tak se je zgodilo z kloštrom Karmeličank v Milani. Zdaj so ga popravili i znova blagoslovili. K tem sestram je stopila grofica Paterno, štere mož je pa stopo v samostan sv. Dominika. — Bi što mislo, ka je to ne mogoče, pa je. To, ka je što živo v zakoni, je ne nikša ovira za vstop v samostan. Či mož merje, žena lejko stopi notri, tūdi mož, če žena merje. Či pa to ščeta včiniti oba, moreta dobiti dovoljenje iz Rima.

Dari.

Spolno. Gled.

Na podporo Marijinog lista so darovali: po 25 Din: Meitz Viktor Cankova, Šeruga Jožef Beltinci. — Činč Franc i Kūhar Marija z Bakovec 40 Din. Po 10 din: Gonza Anton, Murski leg, Plej Kata, Črensovci, Solar Barbara Dugaves, Rcus Stefan, Beltinci; po 5 Din.: Zoko Marija Beltinci, Sernek Franc 16. Polana, Šinko Leopold, Gederovci, Sobočan Treza, Trnje; po 2.50 Din: Lutar Kata D. Bistrica Ambruš Orša Beltinci, Tkalec Matjaš, G. Bistrica, Knäus Agota, Beltinci; po 2 Din: Čolig Franc, Odranci, Verona Žalig, Chicago, 2 dolara; — po 1 din: Sarjas Treza, Tinje, Zadravec Mihal. z Odranec, Škafar Ivan z Odranec, Zver Kata, Antolin Ignac z Odranec; po 50 par: Zadravec Andraš z Odranec; iz Gančan: Lipič Bara, Leči Matjaš, Kōns Andraš po 5. Žizek Štefan 3, Cigan Ana 1. — V celom preminóčem leti je prišlo na podporo Marijinoga Lista 1.125 Dinarov 50 par. Vsem podpornikom Bog plati v imeni sirč. Marija blagoslovi vse.

Fantič le gor stani!

Vidiš, tomi se je vidlo njegovo „dugo“ življenje, kak bi ga što ednók za vūha počó! To je kratek — pa ne preveč prijeten občútek.

Vidiš zdaj, či bi ti celih 70 ali 80 let vživao same sladkosti, bi se ti nazadnje vidilo, ka so bile te sladkosti vendar preveč kratke. Komaj si se dobro oblezno, pa jih že ne bilo več. Či že ne kratko, kak bi te što počó, pa denok, kak eden den. „Saj naše življenje le kratek je dan,“ pravi lista pesem.

V glavi mladoga človeka, posebno pa ešče dečka, je včasi vse naopak. Ka bi moglo biti neprej je odzaja, ka odzgoraj to odspodi, ka odspodi to jodzgora. Ka na levo je na pravo, ka na pravo na levo. Kak vkrižgleda- oči človek gleda z pravim okon na levo z levim pa na pravo. Farb ne pozna, ka je belo, se njemi vidi čarno, ka je pa čarno, se njemi vidi belo. Kak či bi bilo v hiži vse naopak; či bi stoli i stolci meli nōge vujška, kepi kak da bi bili obrnjeni proti steni, metla kak da bi bila na stoli, skleda i žlica pa za dverami. Tak je včasi v glavi mladoga dečka. Ka je lepó se njemi vidi grdó, ka pa grdo, se njemi vidi lepo. Ka je čest se njemi vidi sramota; ka pa sramota, pa se njemi vidi čast. Ka je pametno, se njemi vidi noro; ka pa nōro se njemi vidi čedno. — Trbe ka tomi mladomi vrtoglavci malo glavo presučemo i malo zravnamo, da bo prav gledao v svet i da nede vse na glavo postavlaó.

Zato poglednimo malo tiste sladkosti i radosti, štere uživajo takši dečki, štiri neščerje cerkve, ljubijo prostost i razvčzdanost. Poglednimo malo, ka si takši fantje privoščijo, kakšo čest i veselje pri tom uživajo, ka jih veseli.

1) Nešternim dečkom cerkev ne diši, ešče menje pa predga. Skoro pred vsakšöv cerkvov jih stoji med božov službov celi šereg po nešternih krajah celo dedov — imena „moški“ so ne vredni — izvržek, smeti, gnoj cele fare. Vsakša hiža ma svoje smeti. Vsa nesnaga se v hiži vküper pomete i vrže na gnoj ali na smetišče, gde zgnili. Tüdi vsaka fara ma svoje smeti, izvrške, ki se sami odločijo od poštenoga vernoga lüstva. To so tej postajači vünej pri cerkvi. Da bi bar ne k cerkvi hodili, da bi ne Boga draž li i druge lüdi motili!

Povej mi, lübi dečko, kakša sladkost i veselje more to biti: med mešov vüni stati? Celo v blati, dežji, snegi, mrazi tam kramarijo. To vam je strašna zabava in imenitnost. Včasí sam je gledao. Smilili so se mi. Samo dugi čes tam oдавlejo.

Pa je ne v cerkvi desetkrat bole kratek čas? Tü te že li kaj lepoga vidiš: oltare, kepe, podobe, lüdi vsake fele, čüješ predgo, poslušáš kak spevlejo, čüješ orgole, muziko, pa vse zaman nikaj ti ne trbe plačati. Muziko navadno trbe plačati, tü pa nikaj. Edna vörice hitro mine. Či si gledao, poslušao pa ešče malo molo, ideš nekaj poživleni, pokrepčani iz cerkve i maš tüdi kaj dobrih del i zasluženj neseš domo.

Kelko so pa na bogšem tisti postopači tam vüni? Znaš za kelko, za eden smrten greh. Do cerkvi so prišli, poplate so trgali, blato so mešali ali zmrzavali. — zato da nesejo domo eden smrten greh več! Ka je drži tam vüni? Hüdi düh je ma na verigi i je znova za edno rinko bole k sebi potegne. Ednok njim bo pa zagrmelo tak na njüva kosmata vüha, da nedo mogli praviti, ka so ne čüli, da njim bo šlo skoz meso i čonte: Poberte se od mene, prekleti v večni ogen! Vi ste ne marali za mene i mojo hižo — tüdi zdaj nete v njoj prebivali! Sünite je vö v vzünejšnjo kmico, gde bo jokanje in škripanje z zobmi!

Zaistino što bole zasluži biti vržen skoz nebeska vrata, kak tisti štiri hodijo k cerkvi Boga samo dražit, štiri nemajo na tjeden ene vörice za svojo düšo i za nebesa, ne edne iskrice za Boga — prava živina.

No, zdaj mi pa povej, deček moj, če boš tüdi ti vüni stao, kakšo veliko srečo i veselje boš teda uživao? Ali pa kakšo čest? Če pa ideš v cerkev za kelko boš na slabšem? Mogoče boš zavolo toga menje veseli, menje zadovoljen? Jaz mislim, da sam sprevidiš i praviš: Samo norci morejo v tom viditi kakše veselje! Če mi nemajo posvetnjaki dati nikaj bolšega veselja, te mi ne dajo nikajne, pod milim nebom nikaj i šče menje kak nikaj!

(Dale).

VSEBINA:

Prikazen Marije Brezmadežne ...	Stran 1	Odgovori na pitanja.	Stran 6
Ogrizavalka ...	3	Uršolinska bratovščina ...	6
Meč svete Drüžine ...	5	Raj naj merje ...	7
Zakaj ne bi bio tüdi ti misijonar ...	5	Glasi iz doma i sveta ...	8